

Frans Peter Valbjørn Knudsen

Det er lidt som at være i Nationalmuseets oldtidssamling og så pludseligt opdage, at tingene i monterne er stykket sammen af objekter fra vidt forskellige tidsaldre og vidt forskellige kulturer. En syret og lettere foruroligende oplevelse. Sådan er Frans Peter Valbjørn Knudsens kunst. Der er noget på én gang shamanistisk og moderne over den.

Som vi ser den i form af større eller mindre installationer, minder den om de rituelle kar, stridsvogne, vævede tekstiler, offerskåle og kultiske frembringelser, vi finder på netop Nationalmuseet eller andre etnografiske samlinger. Levn fra en svunden tid, hvor alt i livet indgik i en større sammenhæng, og hvor tilværelsen gik ud på at tilfredsstille de guder, der styrede Altet. I samme åndedrag er der noget ultramoderne over Frans Peters kunst. Neonlysende tekstiler, præfabrikeret stof, gummi og andre industrifremstillede produkter indgår på lige fod som de kultisk virkende objekter i installationshelheden.

Resultatet er, at hjernen forstyrres i sit sædvanlige forsøg på at bringe orden i det sete. Man pirres, bringes ud af fatning og prøver at få styr på, hvad det mon er, kunstneren vil med det hele. Her hjælper humoren unægtelig. Mange af Frans Peters værker har en titel, der både får det hele ned på jorden og giver det et twist. ”Jomfrufødsel” ligner f.eks. ikke det, katolikkerne forstår ved den ubesmittede undfangelse. Dertil er der ligesom lidt for mange tværhager på træskulpturen. Medmindre, at disse skal lede tanken hen på sønnens senere korsfæstelse, og så er det jo en ganske anden alvorlig sag.

”Bjørnefælde” ligner heller ikke helt det, vi ville forvente fra en jægerkultur. Den virker i hvert fald ikke særlig velegnet til at fange bjørne. På samme måde er ”Ingen særlig anledning”, der, hvad formen angår, ligner et ældgammelt kultisk objekt, påført en så hidsig rød farve i ostevoks!, at tankerne ledes hen på børneost købt i det lokale supermarked.

Hos andre kunstnere kunne dette sammenstød mellem materialer, titel, betydning og associationer føre til en temmelig kringlet, intellektuel og svær tilgængelig kunst. Dette er imidlertid ikke tilfældet med Frans Peter. Hans fornemmelse for materialernes kvalitet og stoflighed både i sig selv og i samspil med hinanden er så stor, at værkerne har en meget fysisk dimension. Man får en næsten ubetvingelig lyst til at røre ved dem, føle på dem og tage dem op.

Værkernes sanselighed og stoflighed er samtidig præcis det, der giver os lyst til også intellektuelt at udforske meningen med dem. Ikke, at Frans Peter opererer med én gennemgribende betydning. Dette lader han være helt op til os selv. Men udfordre vores sanser og pirre til vores nysgerrighed. Det gør Frans Peter Valbjørn Knudsen.

Tom Jørgensen